

MATEU 24 I 25

Dissabte 12 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 24:1-25;
Apocalipsi 13:11-17; Mateu 7:24-27; Lluc 21:20; Mateu 25:1-30.

PER MEMORITZAR:

**“Perquè sorgiran falsos mèssies i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, capaços d’enganyar, si fos possible, fins i tot els elegits”
(Mateu 24:24).**

A Mateu 24 i 25, Jesús revela importants veritats sobre la fi dels temps i sobre com preparar-se. En un sentit, aquests capítols contenen el que Crist va ensenyar sobre els esdeveniments finals. Alhora, en contemplar el futur més immediat, ell veu la destrucció imminent de Jerusalem, una tragèdia de proporcions catastròfiques per al seu poble.

En les paraules dites als seus deixebles, Crist no només els parla a ells, sinó també als seus seguidors de les generacions següents i, especialment, als de la darrera generació, que estarà viva quan ell torni. Jesús no pinta un quadre bonic. Guerres, rumors de guerra, pestilències, falsos Cristos i persecucions: aquesta serà la sort del món i de la seva església. Sorprenentment –o en realitat, no–, en mirar cap enrere, podem veure com d'exactes van ser les seves prediccions. Per tant, podem confiar en ell per a les prediccions que encara no s'han complert en la història ni en la nostra vida.

No obstant això, Jesús no només va advertir en quant a allò que vindria. A Mateu 25 va explicar paràboles que, si se les atén, prepararan al seu poble per quan vingui el “Fill de l'Home”. Sí, vindran temps difícils, però el Senyor prepararà a un poble amb el qual es trobarà quan torni.

UNA CONFIRMACIÓ PODEROSA DE LA PROFECIA

En els últims dies abans de la mort de Jesús a la creu, els deixebles van parlar amb ell a la muntanya de les Oliveres. Imagina't escoltar Jesús dir que el Temple serà destruït. Ningú sap exactament el que va passar per la ment dels deixebles, però les preguntes que van fer més endavant indiquen que van relacionar la destrucció del Temple amb “la fi del món” (Mateu 24:3).

Llegeix Mateu 24: 1 al 25. Quin missatge general va donar Jesús als seus seguidors sobre els darrers dies?

Mateu 24:1 al 25 deixa en clar que, entre altres coses, a Crist li preocupaven els enganys que confondrien al seu poble a través de les edats i fins al temps de la fi. Entre aquests enganys, va assenyalar a falsos profetes i falsos Cristos; i que alguns afirmarien representar Crist (falsos profetes), i altres dirien que són el Crist. I el terrible és que la gent els va creure i els creurà.

Hem vist una trista però poderosa confirmació de la Paraula de Déu. Al llarg de la història, i fins i tot en els nostres dies, hi ha hagut enganyadors que van dir: “Jo sóc el Crist”. Quina profecia tan notable! En viure en aquests temps, podem examinar els llargs segles d'història i veure (com no van poder fer-ho en l'època de Crist) quant exacta va ser aquesta predicció. Tampoc ens hem de sorprendre si aquest tipus d'enganys va en augment a mesura que ens acostem a la crisi final.

A més, en el context de la confessió de fe, observa com va descriure Jesús la condició del món. Des de l'època de Crist, en diverses èpoques de la història de la Terra, la gent va posar la seva esperança en coses que creia que eliminarien, o almenys reduirien en gran mesura, els patiments i l'afflicció de la humanitat. Ja sigui que es tractés de moviments polítics o de tecnologia, o de ciència o de raó, en un moment o altre, la gent ha posat gran esperança en què aquestes coses inaugurarien una utopia aquí a la Terra. Com ha demostrat un cop més el dolorós testimoni de la història, aquestes esperances sempre han resultat ser infundades. El món d'avui és exactament com Jesús va dir que seria. Les paraules de Crist, pronunciades fa gairebé dos mil anys, demostren quant equivocades són aquestes esperances.

Llegeix Mateu 24:25. Què podem extreure d'aquest versicle que ens ajudi a afirmar-nos en la nostra fe?

RESISTIR FINS A LA FI

Llegeix Mateu 24:9 i Apocalipsi 13:11 al 17. Quins paral·lelismes hi ha entre el que Jesús va dir a Mateu i el que Joan, per inspiració divina, va escriure a l'Apocalipsi?

La preocupació de Crist pel seu poble en el temps de la fi inclou un engany mundial que fa que les nacions s'oposin a la fe veritable i imposin una falsa adoració al món. Els qui romanguin fermes enfrontaran odi, tribulació i fins i tot la mort.

Llegeix Mateu 24:13. Quina és la clau per ser fora de perill, per ser fidel, fins i tot enmig de l'oposició mundial?

“Només qui hagi enfortit el seu esperit amb les veritats de la Bíblia podrà resistir a l'últim gran conflicte” (GC, “La nostra única salvaguarda”, pàg. 357 [651]). Aquesta declaració vol dir que tots els que fortifiquen la seva ment amb les veritats bíbliques no seran arrossegats per cap dels enganys del temps de la fi. Han d'estar fonamentats en el que és la veritat per a aquest temps; en cas contrari, els enganys els aclapararan.

Llegeix Mateu 7:24 al 27. Quina altra cosa és essencial per a romandre fidels a Déu?

És molt important estar fonamentats intel·lectualment en la Paraula de Déu, però, segons Jesús, això encara no és suficient per poder romandre fermes enmig de les proves que enfrontarem. Hem de *fer* el que vam aprendre; és a dir, hem d'obeir la veritat com és en Jesús. A la paràbola anterior, tots dos constructors van sentir les paraules de Jesús. La diferència entre ells, entre el durador i l'efímer, era en obeir allò que Jesús havia ensenyat.

Per què qui obeeix es manté ferm i qui desobeeix cau? Quina és la diferència que marca l'obediència perquè una persona es mantingui ferm en la fe?

UNA “ABOMINACIÓ DESOLADORA”

En el seu gran discurs sobre el temps de la fi, Crist crida l'atenció sobre “l'abominació desoladora” (Mateu 24:15, *SBT*), una imatge del llibre de Daniel (Daniel 9:27; 11:31; 12:11).

Déu anomena “abominació” a les greus violacions de la seva Llei, com la idolatria (Deuteronomi 27:15) o les pràctiques sexuals immorals (Levític 18:22). Per tant, aquesta “abominació desoladora”^{*} implicava una mena d'apostasia religiosa.

Llegeix Mateu 24:15 i Lluc 21:20. En quin sentit aquests versicles ens ajuden a entendre millor què va voler dir Jesús amb l'expressió “abominació desoladora”?

Aquests dos versicles aclareixen que la predicció de Jesús inclou, en un sentit més immediat, la terrible destrucció que vindria sobre Jerusalem l'any 70 d.C., quan la Roma pagana destruiria no només la ciutat, sinó també el temple sagrat.

No obstant això, hi ha un segon compliment d'aquesta profecia en la qual els esdeveniments més immediats, com la destrucció de Jerusalem, constitueixen un tipus dels esdeveniments futurs del temps de la fi. “Crist veié en Jerusalem un símbol del món endurit en la incredulitat i la revolta que s'afanyava per trobar-se amb els judicis retributius de Déu” (*GC*, “La destrucció de Jerusalem”, pàg. 18 [24]).

A Daniel 12:11 i 11:31, l’“abominació desoladora” apareix en relació amb l'última fase de Roma, la fase papal, en la qual s'estableix un sistema alternatiu de mediació i salvació, que busca usurpar allò que Crist va fer i fa per nosaltres en el Santuari celestial.

Daniel 8, especialment els versicles 9 al 12, ajuda a situar aquests esdeveniments en el seu context històric, amb un poder romà en dues fases. La primera fase, vista en la ràpida expansió horitzontal de la banya petita (Daniel 8:9), mostra el vast imperi de la Roma pagana. A la segona fase (Daniel 8:10-12), la banya petita creix verticalment, enderrocant algunes de les estrelles (perseguint al poble de Déu), i engrandint-se contra el “príncep de la milícia” (Daniel 8:11), Jesús. Això representa la fase papal, que va sorgir de la caiguda de l'Imperi Romà pagà, però segueix sent Roma. (Per això un símbol, la banya petita, representa les dues fases del mateix poder). El judici a Daniel 7:9 i 10, la purificació del Santuari a Daniel 8:14 i els senyals al cel de Mateu 24:29, tot apunta a la intervenció de Déu en favor del seu poble en els darrers dies.

---

* A *BEC*: “objecte abominable de la devastació”. (Nota del traductor).

LES DEU VERGES

Després del seu discurs de Mateu 24 sobre els senyals de la seva vinguda, Jesús parla, a Mateu 25, quan preparats hem d'estar per a això.

Llegeix, a Mateu 25:1 al 13, la paràbola de les deu verges. Què està dient Jesús aquí que hauria d'ajudar a entendre com podem estar preparats per al seu retorn?

Jesús comença aquesta part del seu discurs parlant de deu verges. El mot “verges” suggereix que representen els qui professen ser cristians, que no estan del costat de Satanàs en el conflicte. Encara se'ls compara amb el Regne del cel (Mateu 25:1), en el temps de la fi, totes s'adormen (Mateu 25:5). Crist ja havia advertit que calia vetllar (Mateu 24:42), o mantenir-se desperts, per no ser rebutjats quan ell tornés.

Les deu verges tenien llànties i totes sortiren a rebre el nuvi, el que significa que totes estaven esperant la seva vinguda. Hi va haver un retard, i totes les que creien en la seva vinguda es van adormir. Tot d'una, en la foscor de la nit, totes es van despertar: venia el nuvi (Mateu 25:1-6).

Les verges insensates es van sobresaltar: l'arribada del nuvi les va trobar desprevingudes. Per què? Algunes versions diuen que “les nostres llànties s'han apagat” (Mateu 25:8). Altres versions, més fidels a l'original grec, diuen que les llànties “s'apaguen” o “estan a punt d'apagar-se”*. Encara hi havia una flama parpellejant. Encara tenien una mica d'oli, però no prou com per estar preparades per trobar-se amb Crist.

Llavors, quin és el problema?

Aquestes verges representen els cristians que esperen que Crist torni, però tenen una experiència superficial amb ell. Tenen una mica d'oli, l'Esperit obra d'alguna manera en la seva vida, però només és un parpelleig; estan satisfets amb poc quan necessiten molt.

“L'Esperit obra en el cor de l'home d'acord amb el seu desig i consentiment, implantant-hi una nova naturalesa. Però, les persones representades per les verges imprudents es van acontentar amb una obra superficial. No coneixen a Déu. No han estudiat el seu caràcter; no han mantingut comunió amb ell. Per tant, no saben com confiar, com mirar i viure. El seu servei a Déu degenera en formulisme” (PVG 338).

Com podem mirar-nos a nosaltres mateixos i assegurar-nos que no estem cometent els mateixos errors que aquestes persones? Si ens veiem en aquest paper, de quina manera podem canviar?

---

* Traducció del *Nou Món de les Escriptures Gregues Cristianes*. Editada per Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc., 2017 (<https://www.jw.org/cat/publicacions/biblia/>). (Nota del traductor).

COM UTILITZAR ELS TEUS TALENTS

Llegeix Mateu 25:13 al 30. Quin paper juga l'ús dels nostres dons en la nostra preparació per al retorn de Crist?

Encara que Jesús va explicar una paràbola diferent de l'anterior, ambdues parlen d'estar a punt per al retorn de Crist. Les dues tracten dels qui estaven preparats i dels que no. I totes dues mostren el destí dels qui, per la seva pròpia negligència espiritual, van enfrontar la perdició eterna.

Així com l'oli representa per a les deu verges l'Esperit Sant, les monedes d'or (Mateu 25:15, *NVI*) representen talents, que és la paraula grega (*talanta*) en l'idioma original. “Els talents representen dons especials de l'Esperit com també els naturals” (*CBA 5:498*).

Tots els servents de la paràbola havien rebut béns del seu senyor. Observa, a més, que eren béns de l'amo (Mateu 25:14), que els van ser confiats “a cadascun segons la seva capacitat” (Mateu 25:15). Els dons que van rebre van ser donats en fideïcomís; en realitat, aquests servents eren majordoms del que no posseïen, eren responsables. Per això, quan el senyor va tornar, “va passar comptes amb ells” (Mateu 25:19, *SBT*).

Els dons espirituals provenen de l'Esperit Sant (*veure* 1 Corintis 12:1-11, 28-31; Efesis 4:11). Hi ha una bona notícia per als qui pensen que tenen el do menor. Els dons mai es reben sense rebre també al Dador. Per tant, aquestes persones reben el seu do en rebre el do més gran: l'Esperit Sant.

Els dons ja són nostres en Crist, però la nostra possessió real depèn de la recepció de l'Esperit Sant i de la nostra entrega a ell. Aquí és on el servent infructuós va cometre l'error. Se l'hi va donar un do, però no va fer res amb ell. No va desenvolupar el seu do. No va fer un esforç per prendre el que havia rebut per gràcia per fer alguna cosa amb allò. Com a resultat, Jesús [l'amo de la paràbola]* el va cridar “mal servent i gandul!” (Mateu 25:26), una condemna impactant.

Jesús va explicar aquesta paràbola en el context dels darrers dies i del seu retorn. Què ens ensenya, llavors, pel que fa a la importància de l'ús dels nostres talents a fi d'estar preparats per als últims dies?

---

* [Text afegit pel traductor]. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'home que va rebre un sol talent ‘va fer un clot a terra i hi va colgar el diner del seu senyor’.

”Qui havia rebut el do més petit va ser qui va deixar el seu talent sense millorar. Aquí es dóna un advertiment a tots els qui senten que la petitesa dels seus talents els excusa de servir a Crist. Si poguessin fer alguna cosa gran, com de joiosament ho emprendrien; però a causa que només poden servir en coses petites pensen que estan justificats en no fer res. En això s'equivoquen. El Senyor està provant el caràcter per la manera en com es distribueix els dons. L'home que deixa d'aprofitar el seu talent demostra que és un servent infidel. Si hagués rebut cinc talents, els hauria enterrat talment com va enterrar l'únic que va rebre. El mal ús d'un sol talent va mostrar que menyspreava els dons del Cel.

”“Qui és fidel en coses sense importància, també és fidel en coses de molta vàlua’ (Lluc 16:10). La importància de les coses petites és, sovint, menyspreada a causa de la seva petitesa; però elles proveeixen una gran part de l'actual disciplina de la vida. En realitat, en la vida cristiana no hi ha res que no sigui essencial. L'edifici del nostre caràcter es veurà ple de riscos si menyspreem la importància de les coses petites” (PVGM 290).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines han estat algunes de les ideologies i ideals que la gent creia que produirien una utopia a la Terra? Quines van ser aquestes idees i per què, sense excepció, totes van fracassar?
2. Què hi ha, en l'obediència que Déu ens demana, que enforteix la nostra fe? És a dir, per què la fe sense les obres corresponents “és morta” (Jaume 2:26)? Tenint en compte el tipus de proves que els espera als qui “guarden els manaments de Déu” (Apocalipsi 14:12), per què és tan important que ens preparem ara per al que vindrà quan menys ho esperem?
3. Medita en la història de les deu verges. El fet que, a primera vista i de diverses maneres, totes es veien iguals i van actuar de la mateixa manera, per què hauria de ser una advertència per a nosaltres? De quina manera podem assegurar-nos de no autoenganyar-nos com els necis?
4. Què vol dir que, si és possible, fins i tot “els escollits” serien enganyats? Què entenem per “els escollits”? (veure Mateu 24:31; Romans 8:33; Colossencs 3:12). Què ens diu això sobre quant grans seran els enganys?

RESUM: Les darreres paraules de Jesús abans de la seva crucifixió són seriosos advertiments del judici dels temps finals i del destí del món sencer.